

РЕШЕНИЕ

№ 4627

гр. С., 24.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 180 СЪСТАВ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ

при участието на секретаря ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА
като разгледа докладваното от АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ Гражданско дело № 20221110160179 по описа за 2022 година

Производството по настоящото дело е образувано по подадена от Р. А. Б., искова молба насочена против „УМБАЛСМ „Н.И.П.“, с която са предявени обективно кумулативно съединени иски претенции с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 във вр. с чл. 225 КТ, с искане да се постанови решение, с което уволнението, извършено със Заповед № 243/02.09.2022г., с която трудовото правоотношение между страните е прекратено от работодателя на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ – съкращаване на щата, да бъде признато за незаконно, ищцата да бъде възстановена на заеманата преди уволнението длъжност и ответникът да бъде осъден да ѝ заплати обезщетение за времето през което е останала без работа след незаконното прекратяване на трудовото правоотношение за периода 05.09.2022г. – 05.03.2023г. в размер на 15 480.00лв., ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на сумата.

С протоколно определение от 10.03.2023г., след дадени от съда указания и депозирана от ищеца уточнителна молба /л. 152/, с която се сочи изрично, че е заявена и акцесорна претенция за мораторна лихва за период преди депозиране на исковата молба, съдът е допълнил доклада като е приел за съвместно разглеждане и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 275.20лв. – мораторна лихва за периода 05.09.2022г. – 07.11.2022г., върху претендираното обезщетение за оставане без работа.

С оглед приемане и на акцесорната претенция с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, съдът е указал на страните, че по аргумент от чл. 310, ал. 2 ГПК, настоящото производство ще прочете по общия ред, а не като бързо производство по смисъл на Глава XXV ГПК.

Ищцата извежда съдебно предявените си субективни права при твърдения, че между нея и ответното лечебно заведение са били налични трудови правоотношения, породени от сключен на 30.09.2021г. трудов договор, по силата на който е заемала длъжността „Експерт, връзки с обществеността“ към отдел „Връзки с обществеността“, който отдел впоследствие бил преименован на отдел „Корпоративни комуникации“. Сочи се, че със Заповед № 243/05.09.2022г. на Изпълнителния директор на ответника трудовото правоотношение било прекратено на основание чл. 328, ал. 1,

т. 2, пр. 2 КТ, поради съкращаване на щата. Навеждат се доводи, че трудовото правоотношение е прекратено незаконосъобразно, като се излагат съображения в тази насока. Твърди се, че процесното съкращаване на щата е извършено без надлежно мотивирано решение на компетентния орган. На следващо място се сочи, че не е налице реално съкращаване на щата. Соци се, че екипът на отдел „Корпоративно комуникации“ се е състоял от трима души, а именно ищцата Р. Б., А. А. и М. П., като трудовите правоотношения на първите две били прекратени, а третата оставена на работа без да се извърши задължителен подбор по смисъла на чл. 329 КТ, като се излагат подробни съображения в тази насока. По изложените съображения се прави искане предявените иски претенции да бъдат уважени.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който предявените иски се оспорват като неоснователни. Оспорва се твърдението в исковата молба, че не е налице взето решение за съкращаване на две щатни бройки, като се излагат съображения в тази насока. Релевират се доводи, че трудовото правоотношение е прекратено законосъобразно при наличие на предпоставките на материалноправната разпоредба на чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ. Оспорва се твърдението, че не е извършен задължителен подбор, като се сочи, че не всички длъжности в отдела са били с идентични трудови функции и задължения. С отговора е формулирано и възражение за прихващане, като се прави искане в случай на уважаване на исковите претенции на ищцата да се извърши прихващане между обезщетението по чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225 КТ с изплатеното на ищцата на основание чл. 220, ал. 1 КТ обезщетение в размер на 2507.00лв.

Съдът, като съобрази становището на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени иски претенции с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 във вр. с чл. 225 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

За съвместно разглеждане е прието и формулираното от ответника възражение за прихващане на евентуално присъдено в полза на ищеца обезщетение по чл. 225 КТ с изплатено от ответника обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ в размер на 2507.00лв. */съгласно практика на ВКС реш. № 770/8.12.10 по г. д. № 312/10, III ГО, реш. № 271/17.10.12 по г. д. № 409/11, III ГО обезщетението по чл. 220, ал. 1 КТ, изплатено за неспазен срок на предизвестие, подлежи на прихващане от размера на предявеното иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ - тъй като двете вземания обезщетяват една и съща по естеството си вреда на уволнения /оставането му без работа/.*

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

В тежест на ответника е да докаже по делото при условията на пълно и главно доказване, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение */връчване на уволнителната заповед/* заемащата от ищеца длъжност е съкратена въз основа на решение на компетентен орган, като са спазени формалните изисквания за прекратяване на трудовото правоотношение на основание съкращаване на щата, свързани с извършване на подбор съобразно изискванията на чл. 329 КТ, в случай че такъв е бил задължителен */ако не са съкратени всички щатни бройки за заемащата от ищеца длъжност и е съществувала/и друга/и длъжност/и с еднородни, близки или сходни трудови функции, в която хипотеза подборът е задължителен - Тълкувателно решение № 5 от 26.10.2021 г. на ВКС по тълк. д. № 5/2019 г., ОСГК/.*

С доклада по делото, не оспорен от страните, съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните факти и обстоятелства, а именно: че на 30.09.2021г. между ищцата и ответника е сключен трудов договор, по силата на който Р. А. Б. е престираля труд в ответното лечебно заведение на длъжността „Експерт, връзки с обществеността“ към отдел „Връзки с обществеността“, който отдел

впоследствие бил преименован на отдел „Корпоративни комуникации“, че със Заповед № 243/05.09.2022г. на Изпълнителния директор на ответника, връчена на ищцата на 05.09.2022г., трудовото правоотношение било прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ, поради съкращаване на щата, че евентуално дължимият се размер на обезщетението чл. 225 КТ за периода 05.09.2022г. – 05.03.2023г. е 15 480.00лв., както и че ответникът е изплатил на ищца обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ в размер на 2507.00лв. за неспазен срок на предизвестие, както и че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение съгласно структурата на ответника в отдел „Корпоративни комуникации“ са били налични три щатни бройки, заемани от ищцата, А. А. и М. П., като са прекратени трудовите правоотношения, на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ на първите две – ищцата и А. А..

Обявените за безспорни и ненуждаещи се от доказване факти и обстоятелства, намират опора и в приобщената по делото доказателствена съвкупност.

От приложеното на л. 9 копие на трудов договор от 30.09.2021г. се установява, че между страните са възникнали трудовоправни отношения, по силата на които ищцата е заемала длъжността *„Експерт, връзки с обществеността“*, в отдел *„Връзки с обществеността“*, който отдел на основание т. 1 от Заповед № РД-26-2708/28.10.2021г. /л. 48/, е трансформиран в отдел „Корпоративни комуникации“.

Не е спорно по делото, а и от приложеното на л. 53 копие на щатно разписание се установява, че в отдела са работили трима служители, а именно М. Н. П., А. С. А. и ищцата Р. А. Б..

Не е спорно по делото и обстоятелството, че трудовото правоотношение между страните е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ със Заповед № 243/02.09.2022г., връчена на ищца на 05.09.2022г.

Спорът е концентриран върху това, дали трудовото правоотношение е прекратено законосъобразно от ответното дружество.

Не е спорно по делото, а и общоизвестен факт е обстоятелството, че ответникът е лечебно заведение по смисъла на чл. 2 от Закона за лечебните заведения. В материалноправната разпоредба на чл. 69, ал. 1 ЗЛЗ / *Закона за лечебните заведения* / е законоустановено, че *„управителните органи на лечебното заведение ръководят и отговарят за цялостната му дейност“*, като в чл. 69, ал. 2, т. 5 ЗЛЗ е регламентирано, че *„управителите, съответно изпълнителните директори на лечебното заведение извършват структурни и организационни промени в лечебното заведение“*.

От приложено на л. 35 копие на Устав на „Университетска многопрофилна болница за активно лечение „Н.И.П.“ ЕАД, в частност чл. 12 от същия се установява, че органите на управление на ответника са общо събрание на акционерите и съветът на директорите.

От приложеното на л. 40 копие на Договор № РД-16-109/22.06.2022г., за възлагане на управлението на ответното лечебно заведение е видно, че проф. Асена Сербезова, в качеството ѝ на Министър на здравеопазването, упражняващ правата на държавата като едноличен собственик на капитала, е възложила управлението на Болницата на Съвета на директорите. От приложеното на л. 44 копие на Протокол № 1/23.06.2022г., е видно, че на заседание на Съвета на директорите в състав З. Г. Г., В.Д.Д. и Ж.С..С., за изпълнителен директор е избран В.Д., З. Г. е избрана за председател на СД на лечебното заведение, а Ж.С. за заместник председател на СД.

От приложения на л. 46 Протокол № СД-I-38/02.09.2022г., се установява, че е проведено извънредно заседание на Съвета на директорите, в присъствие на двама от тримата членове, а именно Ж.С. и В.Д., като е взето решение за закриване на две щатни бройки за длъжността *„експерт връзки с обществеността“* в отдел „Корпоративни комуникации“ в УМБАЛСМ „Н. И. П.“.

По аргумент от чл. 19 от устава за валидността на решенията на Съвета на

директорите е необходимо мнозинство повече от половината от членовете му, респективно настоящият съдебен състав намира, че проведеното на 02.09.2022г. събрание на Съвета на директорите е легитимно с оглед наличие на необходимия минимум присъстващи членове.

Въз основа на така взетото решение работодателят е прекратил трудовото правоотношение с ищеца със Заповед № 243/02.09.2022г. /л.20/.

Съгласно трайната и непротиворечива практика на ВКС за законосъобразното упражняване на правото да се прекрати трудовото правоотношение на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ е достатъчно да се посочи ясно коя от двете хипотези е използвана – закриване на част от предприятието или съкращаване на щата / *Определение № 428 от 21.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1348/2011 г., III г. о., ГК/*. Прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ представлява прекратяване на безвиновно основание и в тази хипотеза законодателят не е въвел изискване за мотивиране на заповедта, за разлика от дисциплинарното наказание, което съгласно чл. 195, ал. 1 КТ следва да се наложи с мотивирана заповед / *в този смисъл Решение № 255 от 11.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 194/2014 г., IV г. о., ГК/*.

Настоящият съдебен състав намира, че заповедта, с която трудовото правоотношение е прекратено отговаря на законоустановените изисквания доколкото е посочено основаниято за прекратяване на трудовото правоотношение – чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ.

За пълнота съдът намира за необходимо да посочи, че в практиката на ВКС, формирана по реда на чл. 290 ГПК и 291 ГПК/ сега отм. / и имаща задължителен към момента на постановяването ѝ характер – ТР № 1/19.02.10 г. ОСГТК, е застъпено становището, че ако работодателят не е изпълнил задължението си да уточни в заповедта за уволнение правното основание по чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ, но работникът или служителят го е узнал към връчването на заповедта, целта на закона е постигната - интересите на уволненото лице са защитени. То не е поставено в положение на неизвестност, срещу кое от двете различни основания по чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ да се брани, не е в положение на "процесуална изненада" или "процесуално неравенство", тъй като предметът на спора е определен и неговото право на защита няма да бъде нарушено / *в този смисъл Решение № 145 от 18.02.2010 г. на ВКС по гр. д. № 565/2009 г., III г. о., ГК, Решение № 52 от 8.07.2020 г. на ВКС по гр. д. № 4013/2019 г., III г. о., ГК/*. В Решение № 52 от 8.07.2020 г. на ВКС по гр. д. № 4013/2019 г., III г. о., е прието, че двете основания по чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ не са взаимоизключващи се. Работодателят може да съкрати щата поради закриване на част от предприятието, възможно е и да закрие част от предприятието и едновременно с това да съкрати щата по отношение на незакритата част. Настъпването на двете или на едно от двете основания дава право на работодателя да прекрати трудовото правоотношение, а доказването на основаниято се извършва в производството по оспорване на уволнението. Правото на защита на работника не е нарушено, тъй като той разполага с възможността да оспори настъпването и на двете основания, всяко съобразно особените му изисквания.

В процесния случай с оглед фактическите и правни доводи изложени от ищеца в исковата молба се обуславя категоричния извод, че Р. Б. е била наясно с основаниято за прекратяване на трудовото правоотношение, а именно съкращаване на щата.

По изложената аргументация съдът намира за неоснователни доводите на ищеца, че заповедта, с която е прекратено трудовото правоотношение е незаконосъобразна.

Неоснователно е и възражението на ищеца, че не е извършен подбор по смисъла на чл. 329 КТ. Съгласно материалноправната разпоредба на чл. 329 КТ - *при закриване на част от предприятието, както и при съкращаване в щата или намаляване на обема на работата, работодателят има право на подбор и може в интерес на производството или службата да уволни работници и служители, длъжностите на*

които не се съкращават, за да останат на работа тези, които имат по-висока квалификация и работят по-добре.

Работодателят няма задължение за подбор когато премахва единствена щатна бройка или всички щатни бройки за една длъжност и не се е възползвал от правото си на подбор по чл. 329, ал. 1 КТ. Задължение за подбор възниква когато при съкращаване на щата или намаляване обема на работа се премахват единствената или част от бройките за една длъжност или работникът/служителят изпълнява идентични или сходни длъжностни задължения с лица, които заемат други длъжности. В този смисъл е и константната практика на ВКС, съгласно която когато се съкращава единствена длъжност или всички длъжности с идентични функции, работодателят има право да прекрати трудовото правоотношение, като не е необходимо да извършва подбор / *Решение № 123 от 30.12.2008 г. на ВКС по гр. д. № 758/2007 г., I з. о., ГК, Решение № 241 от 21.05.2012 г. на ВКС по гр. д. № 200/2011 г., IV з. о., ГК и др.* /.

Както се посочи по-горе в изложението не е спорно по делото, че съгласно структурата на ответника в процесния отдел „Корпоративни комуникации“ са работили трима служители, а именно М. Н. П., А. С. А. и ищцата Р. А. Б., обстоятелство, което намира опора в приложеното на л. 53 щатно разписание. Видно от щатното разписание М. П. е заемала длъжността „Началник отдел“, а А. С. А. и ищцата Р. А. Б. са заемали длъжността „Експерт връзки с обществеността“

В приобщената по делото доказателствена съвкупност са приложени длъжностните характеристики за длъжностите „Експерт връзки с обществеността“ /л.10/ и „Началник отдел“ /л.79/, като при съпоставка се установява, че трудовите функции на двете длъжности не са нито идентични, нито сходни. От приложената на л. 10 длъжностна характеристика за длъжността „Експерт връзки с обществеността“ се установява, че на лицата заемали тази длъжност са възложени основно изпълнителски функции, както и такива по изпълнение на задачи, възложени от началника на отдела, а от приложената на л. 79 длъжностна характеристика за лицата, заемащи длъжността „Началник отдел“, се констатира наличие на възложени ръководни функции и контролни такива на лицата заемащи експертни длъжности. Двете длъжности не само не са с идентични или сходни трудови функции, а няма нито една възложена дейност която да съвпада. Отделно от съдържанието на двете длъжностни характеристики може да се направи обоснован извод, че служебните отношения между началника на отдела и експертите са в субординационна връзка, като на експертите е било възложено да извършват изпълнителски и отчетнически дейности възложени от началника на отдела.

По гореизложената аргументация настоящият съдебен състав намира, че са съкратени всички длъжности „Експерт връзки с обществеността“ в структурата на ответното лечебно заведение, респективно при прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата не е било налице законоустановено изискване за извършване на подбор по смисъла на чл. 329 КТ.

За пълнота следва да се отбележи, че работодателят има право на подбор и може в интерес на производството или службата да уволни работници и служители, длъжностите на които не се съкращават, за да останат на работа тези, които имат по-висока квалификация и работят по-добре. За да е възможно упражняването на правото на подбор трудовата функция трябва да има сходство между трудовите функции на съкращаваната и несъкращаваните длъжности. Извършеният подбор с лице, заемащо длъжност, която не се съкращава е право на работодателя, а не негово задължение /*Решение № 436/28.12.2012 г. по гр. дело № 1086/2011 г. на ВКС* /.

Съдът намира за неоснователни и доводите, че за функциите, изпълнявани от ищеца е ангажирана фирма „Т.П.К.15“ ЕООД. Действително от приложения на л. 105 Договор за услуга № ОП-01-120/17.08.2022г. се установява, че между ответника и дружеството са възникнали облигационни правоотношения, но същите са с предмет, различаващ се от трудовите функции на Р. Б. съгласно длъжностната и характеристика. Отделно от изложеното след отправено от лечебното заведение едномесечно

предизвестие /л. 108/ със Споразумение за прекратяване от 14.09.2022г. / л. 109/, договарът е прекратен.

По изложените съображения съдът намира за неоснователно и възражението, че за изпълнение на трудовите функции на ищцата е ангажирано дружеството ЕТ „П.-Р.П.“. Видно от приложения на л. 136 договор, предмет на същия е изготвяне на визитки, дизайн на папки, дизайн на бланка, дизайн на пощенски пликове и др., които дейности не са идентични или сходни с изпълняваните от Р. Б. трудови функции.

Съдът намира за неоснователни и доводите на ищеца, че ответникът не е изпълнил задълженията, систематизирани в чл. 14 от Колективния трудов договор да уведоми синдикалните организации за процесното съкращаване на щата. От приложеното на гърба на л. 135 писмо, изпратено от ответното лечебно заведение до Федерацията на синдикатите в здравеопазването към КНСБ и до ССКТ Подкрепа към Медицинската федерация на КТ Подкрепа, се установява, че същите са информирани, че на 02.09.2022г. в 13.00ч. в заседателната зала на дружеството, ще се проведе общо събрание за закриване на две щатни длъжности „експерт връзки с обществеността“, като видно от отбелязването върху писмото, същото е получено от представители на двете организации на 25.08.2022г.

Отделно от изложеното ищцовата страна не ангажира доказателства, че е член на синдикална организация.

По изложената аргументация съдът намира, че исковата претенция с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ се явява неоснователна.

По исковите претенции с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 и т. 3 във вр. с чл. 225 КТ.

Основателността на исковите претенции за възстановяване на заеманата длъжност и за изплащане на обезщетение за времето през което работникът е останал без работа поради уволнението е обусловена от уважаване на иска за признаване на уволнението за незаконно. С оглед неоснователността на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, като неоснователни следва да бъдат отхвърлени и претенциите по чл. 344, ал. 1, т. 2 и т. 3 във вр. с чл. 225 КТ.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Доколкото акцесорната претенция с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 275.20лв. – мораторна лихва за периода 05.09.2022г. – 07.11.2022г., върху претендираното обезщетение за оставане без работа е обусловена от уважаване на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225 КТ, същата се явява неоснователна.

-

По разноските:

При този изход на спора ответникът има право на разноски. В хода на процеса ответното лечебно заведение се представлява от юрк. Маргарита Васева и адв. М. Я.. Съгласно приетото в Определение № 477 от 22.11.2018 г. по ч. т. д. № 2249/2018 г. на ВКС, I т. о, Определение № 365 от 17.07.2017 г. по ч. т. д. № 894/2017 г. на ВКС, I т.о. и др., ГПК допуска страните да бъдат представлявани от пълномощници, които черпят представителната си власт от волята на представлявания. За юридическите лица и едноличните търговци, освен адвокатите, пълномощници могат да са и юрисконсултите или други техни служители с юридическо образование, т. е. процесуалният закон третира като равнопоставени адвокатите и юрисконсултите в качеството им на представители по пълномощие на страните в производството. При процесуално представителство едновременно от адвокат и юрисконсулт страната има право на разноски за един процесуален представител / в този смисъл *Определение №*

93 от 9.02.2023 г. на ВКС по к. ч. т. д. № 82/2023 г./ СЪОБРАЗНО т. 11 от ТР № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС претенцията за разноси по чл. 80 ГПК може да бъде заявена най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането на делото пред съответната инстанция. Следователно – изборът на страната е дали иска да и бъде присъдено адвокатско възнаграждение или юрисконсултско такова. В проведеното по делото открито съдебно заседание в хода на устните състезания е формулирано искане за присъждане на адвокатско възнаграждение, като искане за юрисконсултско такова липсва.

С оглед изложеното в полза на ответника следва да се присъдят разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1739.20лв., уговорено видно от приложения на л. 172 договор за правна защита и съдействие, както и приложенията към същия доказателства за заплащане на възнаграждението.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **Р. А. Б.**, ЕГН *****, с адрес: гр. С., /АДРЕС/, срещу **УМБАЛСМ „Н. И. П.“ ЕАД**, ЕИК 130345786, със седалище и адрес на управление: гр. С., /АДРЕС/, **искове с правно основание 344, ал. 1 т. 1 КТ**, за признаване за незаконно уволнението, извършено със Заповед № 243/02.09.2022г., с която трудовото правоотношение между страните е прекратено от работодателя на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ – съкращаване на щата, **чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ** за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност *„Експерт, връзки с обществеността“*, **чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 КТ** за заплащане на обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение в размер на 15 480.00лв. за периода 05.09.2022г. – 05.03.2023г., ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба – 07.11.2022г. до окончателно изплащане на сумата **и чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за заплащане на сумата от 275.20лв. – мораторна лихва за периода 05.09.2022г. – 07.11.2022г., върху претендираното обезщетение за оставане без работа, **като неоснователни.**

ОСЪЖДА **Р. А. Б.**, ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, да заплати на **УМБАЛСМ „Н. И. П.“ ЕАД**, ЕИК 130345786, сумата от 1739.20лв. – разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване, в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____